

Προσφώνηση του Αρχιεπισκόπου Αλβανίας κατά το Ιερό Συλλείτουργο στα Τίρανα (Αρχιεπίσκοπος Τιράνων, Δυρραχίου & πάσης Αλβανίας κ.κ. Αναστάσιος)

/ [Πεμπουσία](#)

Krishti u Ngjall! Χριστός Ανέστη! Христос Воскресе!

«Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, καὶ πάντα τὰ ἐντός μου, τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ.» (Ψαλμ. 102:1)

Πασχαλινή αγαλλίαση και ευχαριστία πλημμυρίζουν τις καρδιές όλων μας, κατά την πρώτη ειρηνική επίσκεψή Σας στην Αλβανία, Μακαριώτατε Άγιε εν Χριστώ Αδελφέ, Πατριάρχα Μόσχας και πασών των Ρωσσιών κ.κ. Κύριλλε. Η ειλικρινής αυτή χαρά κορυφώθηκε με το σημερινό Συλλείτουργο, που κατεξοχήν εκφράζει την ενότητα της Ορθοδοξίας. Ολόψυχη αναβλύζει η ευγνωμοσύνη μας προς τον Τριαδικό Θεό, για το πασχαλινό δώρο της εδώ παρουσίας Σας.

Κατά τη χθεσινή Δοξολογία αναφέρθηκα στην πρώτη συνεργασία μας, στις αρχές του 1970, στον Παγκόσμιο Οργανισμό Ορθοδόξου Νεολαίας «Σύνδεσμος», στον οποίο διακονήσαμε ως Αντιπρόεδροι. Εσείς ως εκπρόσωπος της δυναμικής νέας γενιάς της τότε Σοβιετικής Ενώσεως και ο ομιλών ως βετεράνος του «Συνδέσμου», υπεύθυνος για τον τομέα Εξωτερικής Ιεραποστολής, του Διορθοδόξου Κέντρου «Πορευθέντες». Την εποχή εκείνη η Εκκλησία της Ρωσίας υφίστατο ακόμη την αντιθρησκευτική πίεση. Ενώ η Εκκλησία της Αλβανίας είχε φθάσει στο βάθος του βαράθρου του αθεϊστικού διωγμού. Είχε πλήρως κατεδαφισθεί.

Αναλογίζομαι συχνά την περίοδο της ενεργούς συμμετοχής μας στα δρώμενα της Πανορθόξου Νεολαίας, διότι, όπως γνωρίζετε, θεωρώ τον τομέα αυτόν κρίσιμο και ζωτικότατο διαχρονικά στη ζωή της Ορθοδοξίας. Σταθερή πεποίθησή μου είναι ότι οι νέοι, που αναζητούν ελευθερία, δικαιοσύνη, αγάπη, θα βρουν τον πλούτο

ζωής που επιθυμούν στην Εκκλησία Εκείνου, ο Οποίος είναι η αλήθεια και η ζωή. Για την Εκκλησία της Αλβανίας σταθερά τονίζουμε ότι οι νέοι δεν αποτελούν απλώς «το μέλλον» της, αλλά το δυναμικό παρόν.

Στην μεταπολεμική περίοδο, όταν άρχιζε η Οικουμενική Κίνηση, οι Ορθόδοξοι νέοι, θεολόγοι λαϊκοί και κληρικοί ενέτειναν τη φωνή τους για περισσότερη ενότητα κυρίως μέσα στην Ορθοδοξία. Μία φράση μας – κλειδί της δεκαετίας του 1960, που έκτοτε δεν έπαψε να επαναλαμβάνεται, ήταν ότι: «Η Ορθόδοξος Εκκλησία δεν είναι μία Συνομοσπονδία τοπικών Εκκλησιών, αλλά η Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία».

Παράλληλα με τον πρώτο πόνο μας για την πανορθόδοξη ενότητα αναπτύχθηκε και η έντονη αίσθηση του χρέους για τη μαρτυρία της Ορθοδοξίας σε νέα σύνορα, ιδιαίτερα στην Αφρικανική Ήπειρο, καθώς για τον επανευαγγελισμό στις χώρες, που είχαν υποστεί τον σκληρό αντιθρησκευτικό διωγμό.

Γνωρίζω καλά, Προσφιλέστατε Άγιε Αδελφέ, ότι σε όλες αυτές τις αναζητήσεις και προσπάθειες είσαστε στην πρώτη γραμμή, με αμείωτο ζήλο και δυναμικό λόγο. Δεν λησμονώ την έντονη παρουσία Σας – ως Προέδρου της Επιτροπής Εξωτερικών Υποθέσεων της Εκκλησίας Ρωσσίας – στις Συνελεύσεις, Επιτροπές και άλλα όργανα του Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών, του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Εκκλησιών, της «Ευρωπαϊκής Επιτροπής Θρησκευτικών Ηγετών». Και κατά τις δυο τελευταίες δεκαετίες, στις Συνάξεις των Προκαθημένων των Ορθοδόξων Αυτοκεφάλων Εκκλησιών, πάντοτε χαιρόμουν ιδιαίτερα τη φιλική και αποδοτική συνεργασία μας.

Κατά τον 21ο αιώνα ζωτικά για την Εκκλησία μας παραμένουν τα θέματα: α) Η εμβάθυνση της ενότητος των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών. Με τονισμό παντοτε του μυστηριακού και σωτηριολογικού χαρακτήρα της, την ουσιαστική πνευματική καλλιέργεια των μελών της, με έμφαση στην Αγία Γραφή και στην πατερική παράδοση, με ενίσχυση της αυτοσυνειδησίας ότι η Εκκλησία είναι «Σώμα Χριστού», «τὸ πλήρωμα τοῦ τὰ πάντα ἐν πᾶσιν πληρουμένου» (Εφεσ. 1:22-23). β) Η δυναμική Ορθόδοξη μαρτυρία στον σύγχρονο κόσμο. Με τη βεβαιότητα ότι η Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία, στην οποία ανήκουμε, δεν ζει αποκλειστικά για τον εαυτό της αλλά ό,τι είναι και ό,τι της έχει δοθεί προορίζονται για ολόκληρη την ανθρωπότητα. γ) Η συμβολή στην ειρηνική συνύπαρξη και αρμονική συνεργασία των κατά τόπους θρησκευτικών κοινοτήτων. Με προσπάθεια να γεφυρώνονται οι αντιθέσεις μεταξύ των διαφόρων χριστιανικών κοινοτήτων και με σκοπό την ειρηνική συνύπαρξη με ανθρώπους διαφορετικών θρησκευτικών πεποιθήσεων.

Σε μία περίοδο, όπου η καχυποψία, οι πολώσεις και οι πολεμικές συγκρούσεις αναστατώνουν την οικουμένη, η Εκκλησία οφείλει να είναι παράγων ειρήνης και αρμονικής συνεργασίας. Πριν από μερικά χρόνια, σε ένα Διαθρησκειακό Συμπόσιο, (που έγινε εδώ στα Τίρανα με τίτλο: «Είναι η παγκόσμια ειρήνη εφικτή;»), είχα επιμείνει στη θέση ότι: Σε τελευταία ανάλυση το αντίθετο της ειρήνης δεν είναι ο πόλεμος, αλλά ο εγωκεντρισμός· ο ατομικός, ο συλλογικός, ο εθνικός, ο φυλετικός, ο θρησκευτικός. Αυτός επιστρατεύει τις ποικίλες μορφές βίας, που δολοφονούν ποικιλότροπα την ειρήνη.

Το αντίδοτο στον εγωκεντρισμό δεν είναι οι γενικόλογες ηθικές παροτρύνσεις ούτε οι νομικές διατυπώσεις και μηχανισμοί καταστολής. Αλλά επιβάλλεται η ενδυνάμωση μιας αγάπης, έμπρακτης και πολυδιάστατης, η οποία δεν περιορίζεται από σύνορα, προκαταλήψεις και διακρίσεις. Εδώ βρίσκεται η τεράστια δυνατότητα και ευθύνη της υγιούς θρησκευτικής συνειδήσεως. Αυτή, ακόμα και σε συνθήκες μακροχρόνιων συγκρούσεων, χαρίζει τη δυνατότητα της συγχωρητικότητας και της συμφιλίωσης. Η δύναμη και εξουσία της αγάπης πρέπει και μπορεί να νικά την αγάπη για δύναμη, η οποία καταστρέφει την ειρήνη. Η Εκκλησία, ως Μυστικό Σώμα του Χριστού, του αρχηγού της ειρήνης και της αγάπης, λειτουργεί διηνεκώς ως εργαστήριο και φορέας αυτής της τεράστιας δυνάμεως.

Ο Ορθόδοξος τρόπος της πραγματοποιήσεως του χρέους αυτού που καθόρισε ο Ιδρυτής και αρχηγός της Εκκλησίας, ο Ιησούς Χριστός. Μετά την τριήμερο Έγερσή Του, στην πρώτη συνάντησή με τους αποκαρδιωμένους μαθητές Του, και τον χαιρετισμό «Ειρήνη ημίν» προσέθεσε: «Καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ πατήρ, κἀγὼ πέμπω ὑμᾶς» (Ιω. 20:21). Ο Αναστάς Κύριος δεν περιορίστηκε να τους αναγγείλει τη νίκη Του πάνω στην αδικία, την απελπισία και τον θάνατο, αλλά τους κάλεσε σε κάτι μοναδικό: Να συμμετάσχουν στο έργο Του, να συνεχίσουν τον αγώνα για να επικρατήσουν η αλήθεια, η καταλλαγή, η αξιοπρέπεια, η αλληλεγγύη, η ουσιαστική ειρήνη. Όχι με την ισχύ και τα κριτήρια της κρατικής ή οικονομικής εξουσίας, αλλά με τη δύναμη της ανιδιοτελούς αγάπης, της νηφάλιας ταπεινοφροσύνης και αποφασιστικής υπευθυνότητας. Θα είστε παράγοντες ειρήνης, συμφιλίωσης, δημιουργίας με τον φωτισμό και την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος.

Την μυστικά συνεχιζόμενη άκρα ταπείνωση του Χριστού, τους καρπούς της σταυρικής θυσίας και τις συνέπειες του καινού Πάσχα, τα βιώνουμε οι Ορθόδοξοι κατεξοχήν στο Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας. Αυτό προ ολίγου τελέσαμε. Η δύναμη του Σταυρού και η αγαλλίαση της Αναστάσεως του Χριστού καθιστούν τη συχνά πολύμοχθη καθημερινότητά μας «λειτουργία μετά τη Θεία Λειτουργία», με πασχαλινή πνοή και ακτινοβολία της εμπειρίας της Αναστάσεως στο περιβάλλον μας.

Μακαριώτατε και Αγιώτατε Αδελφέ, εκφράζοντας και πάλι την αδελφική χαρά και ευχαριστία μας για το σημερινό Συλλείτουργο, Σας ευχόμεθα: αδιάπτωτη υγεία, εις έτη πολλά με αυξανόμενο ενθουσιασμό και αγιοπνευματικό παλμό. Όστε, αξιοποιώντας τα πλούσια χαρίσματα και τις δυνατότητες, που ο Θεός έχει χαρίσει σε Σας και στη χώρα Σας, να ποιμαίνετε την Αγιωτάτη Εκκλησία της Ρωσσίας με διορατική σύνεση και να ακτινοβολείτε στη σύγχρονη εποχή το φως του Σταυρού και της Αναστάσεως, το ανέσπερο πασχαλινό φως, που χαρίζει στη ζωή νόημα, ελπίδα και πλούτο αγάπης.

Χριστος Воскресе! Krishti u Ngjall! Χριστός Ανέστη!